

## Už som škôlkarom

Keď šiel Jojo prvý raz do škôlky, veľmi sa tešil, že už môže ísť do škôlky, len sa voľajako nevedel tešiť, že v nej musí aj zostať.

Do škôlky sa vybrali s mamou skoro ráno. Cestou stretli uja poštára, čo šiel práve po listy, tetu predavačku, čo preberala tégliky so smotanou, uja šoféra, čo viezol čerstvé rožky od pekára, chlapca, čo roznášal noviny, aj kocúra od susedov, čo sa neustále túla.

Všetci sa Joja pýtali:



– Kamže, kam tak zavčasu? – Len kocúr sa nepýtal, lebo mal veľmi naponáhlo.

A Jojo každému oznámil novinu:

– Už som škôlkar, idem do škôlky!

A vtedy sa ujo poštár, teta predavačka, ujo šofér, čo vozí čerstvé rožky, aj chlapec, čo roznáša noviny, zastavili a všetci začudovane splasli rukami, len chlapec s novinami nie, lebo v rukách niesol veľa novín.

A všetci vraveli:

– No toto, aký si už veľký! Do škôlky chodíš! Kto by to bol povedal, veď ťa mamička ešte včera kočíkovala.

To však vôbec nebola pravda, lebo mamička včera Joja vôbec nekočíkovala. Dokonca práve včera popoludní Jojo kočíkoval dvojičky z prízemia, lebo ich stará mama mu dovolila, aby jej pomohol tlačiť kočík až po roh.

– Veru, čas beží, deti rastú.

Toto zase – na rozdiel od kočikovania – pravda bola. Jojo videl, aká je mama hrdá, že už má takého veľkého syna. Aj on sám bol hrdý, že je už taký veľký.

Jojo sa tešil na škôlku ešte aj vo chvíli, keď zahli cez veľkú bránu do záhrady, dokonca aj vtedy, keď kráčali po schodoch.



A pani učiteľka sa Jojovi tiež potešila, lebo keď vstúpili do šatne, pobožkala ho a povedala:

– Zdravím ťa, Jojo, teším sa, že si prišiel, už som ťa čakala.

Keď však mama Joja pobožkala a chcela odísť, z Jojovho príchodu sa tešila už len pani učiteľka, lebo Jojo by bol najradšej odišiel s mamičkou. Aj ju chytil za ruku a ťahal von. Vtedy však vysvitlo, že ho v škôlke veľmi potrebujú.

– Jojo, hádam nechceš odísť? – divila sa pani učiteľka. – Veď som ťa čakala práve preto, lebo som dúfala, že utešíš toto dievčatko, – povedala to šeptom, aby to počul len Jojo, a ukázala na rumázgajúci červený kabát, spod ktorého trčali červené pančušky. – Vidiš, ona ešte nevie, aké dobré je chodiť do škôlky.

Mamička pustila Jojovu ruku a očami mu naznačila, že by veru bolo dobré utešiť toto dievčatko.

Jojo podišiel ku kabátu a pokúsil sa zaň nahliadnuť. Trčali spoza neho len vlasy, aj tie boli červené.

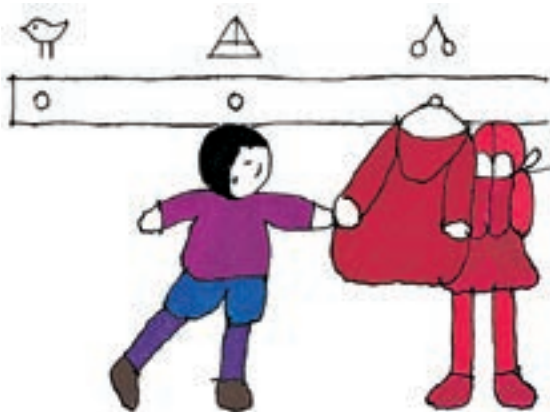
– Ja sem budem chodiť každý deň, – začal kamarátsky Jojo.

Urevanča však spustilo ešte väčší plač. Zrejme si spomenulo, že ono bude tiež. Jojo rozmýšľal. Potom kamarátsky pokračoval:

– Bude tu veľa detí a veľa hračiek, budeme sa veľa hrať a pani učiteľka nás bude mať rada.

Červený kabát na vešiaku sa zachvel, až sa Jojovi zazdalo, že sa odtrhne z pútka.

– Nemám rada škôlku, nemám rada veľa detí a doma mám viac hračiek a nemám rada ani učiteľku! – ozvalo sa spoza červeného kabáta.



Jojovi vtedy prišlo pani učiteľky veľmi ľúto a rozhodol sa, že on ju bude mať rád. Lebo aj pani učiteľka je asi smutná, keď ju nemajú radi, najmä keď jej to ešte aj povedia. Jojo hodil na pani učiteľku pohľad, aby zistil, či to počula, a až vtedy si všimol, že odišla aj jeho mamička. No plakať sa už teraz nedalo, veď čo by povedala urevaná slečna za červeným kabátom, ktorú bolo treba utešiť?

Jojo strčil zvonka ruku do rukáva červeného kabáta.

– Ja som Jojo, ako sa voláš ty? – opýtal sa.

Za kabátom bolo ticho, potom sa zdvihol druhý rukáv a začal sa oháňať zľava doprava, akoby niekoho hľadal. Jojo ho schytil, no to už pútiko nevydržalo a odtrhlo sa.

Stálo tu červené dievčatko s rukou v jednom rukáve, stál tu Jojo s rukou v druhom rukáve, začali sa teda točiť dokola, kapučňa červeného kabáta im veselo prikyvovala, keď tu zrazu zaznelo meno tej, čo ho nosí.

– Dorka, Dorka, Dorka, – lebo tak sa červené dievčatko volalo.

– Deti, poďte sa hrať radšej dovnútra! – povedala pani učiteľka. A pre odtrhnuté pútiko ich vôbec nevyhrešila.

Jojo a Dorka vošli do triedy. Boli v nej tri deti. Jedno stálo v jednom kúte, druhé v druhom kúte, tretie sedelo uprostred na koberci a utieralo si oči.

Dorka podišla rovno k tomu uprostred.

– Tento chlapček, – ukazovala mu Joja, – sem bude chodiť každý deň. A bude tu veľa hračiek a veľa detí. Budete sa spolu hrať. A pani učiteľka vás bude mať rada.

K Dorke podišli aj ďalšie dve deti.

– A ty sem nebudeš chodiť? – opýtalo sa jedno z nich.

– Ešte neviem, – povedala Dorka. – Možno budem, ale iba ak tu bude dobre.

– Ja musím chodiť do škôlky, lebo u nás každý pracuje, aj brat šiel do jasličiek a nikto na mňa nemôže dávať pozor, – povedalo dieťa na koberci a opäť si začalo utierať oči, i keď už neplakalo.

Ďalšie dve deti naraz povedali:

– Aj moja mamička pracuje.

– Aj moja mamička pracuje, – povedal Jojo, – ale nechodím sem preto. – A keď sa všetky štyri deti naňho zvedavo zahľadeli, hneď aj povedal, prečo: – Ja sem chodím, lebo som už škôlkar.



## Jojov kľúčik

Jojo mal rád pani učiteľku, lebo pani učiteľka mala rada jeho. Pani učiteľka síce ani raz nepovedala Jojovi to, čo stará mama, že ach, ako len ľúbim tohto môjho anjelika, aj tak to však vedel. Prinajmenšom sa dovtípil. Napríklad, keď sa raz pri raňajkách Joja pýtala, či je kakao dosť teplé, alebo keď išli na prechádzku a postavila sa s Jojom na koniec radu.

Minule zase poslala Joja po zväzok kľúčov, ktorý si zabudla v šatňovej skrinke.

Bolo by fajn, keby sa pani učiteľka sama dovtípila, že aj Jojo ju má rád, ibaže Jojo sa jej nemôže pýtať, či je kakao dosť teplé,

nemôže si ju vybrať, keď sa s ňou chce postaviť na koniec radu a nemôže ju poslať po zväzok kľúčov, lebo zväzok kľúčov nemá. Jojo mal len jeden kľúč, ale ním sa nedalo nič otvoriť, teda, niečo sa isto dalo, akurát sa nedalo vedieť, kde je tá zásuvka alebo skriňa, čo sa ním otvára. Bol to však veľmi milý malý kľúčik.



Jojo dával na tento milý malý kľúčik veľký pozor, vždy ho mal pri sebe vo vrecku a niekedy ho pre istotu aj nahmatal, či ho ne-stratil.

Raz, keď sa mu už zunovali kocky, rozhodol sa ukázať kľúč pani učiteľke.

Našťastie, teta Julka sedela práve sama pri jednom zo stolíkov a čosi si písala do zošita.

Jojo k nej podišiel a zašepkal jej do ucha:

– Niečo ti ukážem.

Pani učiteľka povedala, že dobre, ale ani sa nepohla. Jojo ju začal Ťahať, lebo klúčik jej chcel ukázať potajomky, aby ho ostatní nevideli. Teta Julka však nechcela, aby jej ho ukázal tajne, a vtedy k nim prišli aj ostatné deti a kričali, ukáž aj mne, ukáž aj mne!

Jojo vo vrecku zovrel päšť – a just neukáže! Pani učiteľka bude ľutovať, že si ho nepozrela potajomky, a ešte ho bude prosiť. Povie mu: „Jojo, čo si mi to chcel ukázať?“

Pani učiteľka však Joja nepoprosila, lebo už sledovala Vikiho, ktorý tiež kričal:



– Teta Julka, niečo ti ukážem! – V rukách však nemal nič, Jojo to veľmi dobre videl.

Potom začal vykrikovať aj Tomáš:

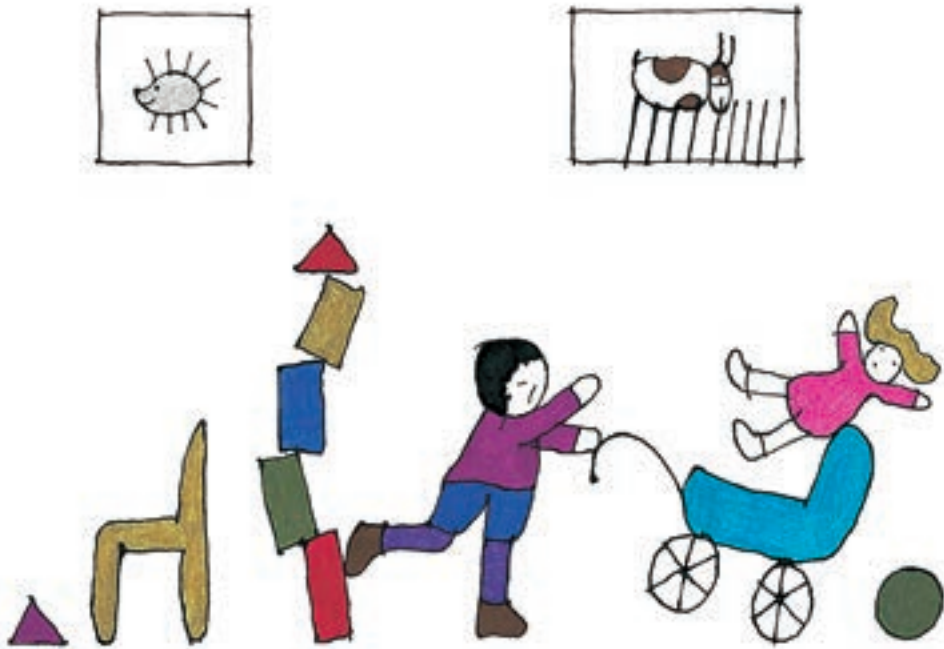
– Ukážem ti niečo, ukážem ti niečo!

A už všetci kričali:

– Teta Julka, teta Julka! Aha, aha!

Agáta vyliezla pani učiteľke do lona, objala ju okolo krku a povedala:

– Dám ti pusku, lebo ťa mám rada.



Nedala jej iba jednu, dala jej veľa. Jojo sa nahneval a odišiel. Nech si len teta Julka robí kuk sem, kuk tam, až ju krk rozbolí. On tu vymyslel, že jej niečo ukáže, a teraz sa po ňom každý opičí!

Jojo kopol do veže, ktorú postavil Tomáš, potom z celej sily sotil do kočíka, s ktorým sa hrala Agáta, kým sa zavesila tete Julke okolo krku.

Náladu mu to však nezlepšilo. Lebo teta Julka sa pred prechádzkou postavila na koniec radu s Miškom a keď sa minul chlieb, poslala poň do kuchynky Vikiho a po obede si prisadla k Dorkinej postieľke.



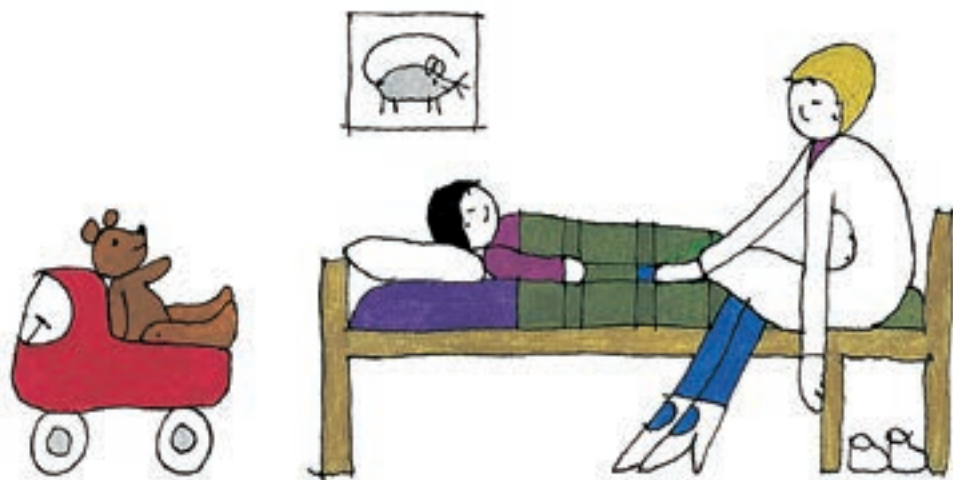
Jojo sa na pani učiteľku veľmi hneval a držal oči otvorené úplne dokorán, aby sa mu ani náhodou, ako to už býva, nezatvorili. A myslel na to, že dnes just nebude spať, že zajtra just vybehne z radu a tete Julke nikdy viac nepôjde po zväzok kľúčov, nech by ho o to akokoľvek pekne požiadala. Hneval sa až tak, že si zaumienil: tete Julke kľúčik nikdy neukáže.

A práve v okamihu, keď si to Jojo zaumienil, sa teta Julka zdvihla od Dorkinej postieľky a pritiahla si stoličku k tej Jojovej. Upravila Jojovi paplón, lebo sa spolovice zošuchol na zem a pošepky, lebo ostatní už spali, povedala:

– Ako pekne tíško vieš ležať, Jojko, i keď, ako vidím, oči máš otvorené. Vieš, naozaj mám šťastie, že tento rok sú tu samé dobré deti. Inak by som to s nimi celý deň nezvládala.

Jojo sa zadíval na tetu Julku. Teta Julka bola mladá, možno mladšia ako Jojova mamička, ale bolo na nej vidieť, že je unavená. Bolo to vidieť na jej očiach a rukách.

– Prečo si tu sama? – opýtal sa Jojo šeptom, lebo si spomenul, že druhé dve triedy majú dve pani učiteľky. Jednu dopoludnia a druhú popoludní. Doteraz mu nikdy nenapadlo, že teta Julka je s nimi od skorého rána až do neskorého popoludnia.



– Lebo druhá pani učiteľka ochorela a nikoho sme namiesto nej nenašli. Našťastie sa má už lepšie. Volá sa teta Betka a možno príde už aj ona budúci týždeň do práce, – zašepkala teta Julka.

Jojo sa opäť zamyslel. Aj mamička chodí pracovať, aj otecko chodí pracovať, dokonca aj stará mama a starý otec chodia pracovať. Zatiaľ mu však nikdy nenapadlo, že aj pani učiteľky pracujú. Že aj teta Julka v škôlke pracuje. Veď robí to isté, čo oni!

– Ty sem chodíš pracovať? – opýtal sa.

– Iste, – smiala sa teta Julka, ale tiež veľmi potichu. – Toto je moja práca.

– Tvoja práca je to, že sa s nami prechádzaš a hráš? Moja mamička sa so mnou prechádza a hrá, keď nepracuje.

– Toto je moja práca, – povedala teta Julka, – a je to práca, ktorú mám rada. Vieš, roky som sa učila, aby som sa s vami vedela dobre zahrať, aby som na vás vedela dávať pozor a aby som vás naučila spievať, kresliť, počítat, hrať bábkové divadlo a rozprávať rozprávku.

– Aj recitovať básničku? – opýtal sa Jojo.

– Aj recitovať básničku, – prikývla teta Julka. – A všeličo iné. Aby ste boli múdri, kým pôjdete do školy.

Jojo ani nemusel zatvoriť oči, aby pred sebou videl veľa-preveľa tiet Juliek. Jednu tetu Julku, ktorá ho s úsmevom čaká každé ráno, nech príde akokoľvek skoro. Ďalšiu tetu Julku, ktorá mu pomôže vyzliecť a prezliecť sa, umyť si ruky. Potom ďalšiu tetu Julku, čo rozdáva raňajky, spieva, číta rozprávku, chodí s deťmi na prechádzku. A ešte tetu Julku, ktorá nabere polievku, podáva chlieb, nalieva vodu. A napokon tetu Julku, čo zapína gombíky, uviaže mašličky a šnúrky, pohľadá rukavice, tu aj tam všetko sleduje a zostane v škôlke aj s posledným dieťaťom, po ktoré si rodičia nemohli prísť včas. Raz zostala aj s ním.

Jojo bol teraz už veľmi rád, že tete Julke nedošlo, ako chcel byť zlý. A nemrzelo ho už ani to, že nielen jeho, ale aj ostatné deti považuje za dobré. A opäť mal pocit, že pani učiteľku ľúbi. No nikdy jej to nepovie ako Agátka.

Jojo načiahol ruku, v ktorej stískal kľúčik.

Teta Julka to hneď pochopila.

– To si mi chcel ukázať? – opýtala sa a veľmi pozorne si pozre-la pekný malý kľúčik. – Vieš, že taký istý kľúčik mám v písacom stole? Dávaj naň pozor, Jojo, až raz svoj stratím, tak mi ho poži-čiaš.

Jojo prikývol a už sa viac nerozprávali, lebo Viki na susednej postielke sa začal vrtieť.

